

28, 29 και 30 Νοεμβρίου 2003 (ώρα 8.30 π.μ.)

THEATRE «LES TRETEAUX DE BRUXELLES»
RUE DE L'ÉCHAUDÉ, 138 - 1050 BRUXELLES
Arrivée à partir de 8.30 - 02261367-02213670-0753662
Les cinéastes participent aux frais de transport. Tél. 02261367

ATELIER THEATRAL GREC

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ

ΜΑΝΩΛΗ ΚΟΡΡΕ

ΤΟ ΛΟΥΜΠΑΓΚΟ

σκηνοθέτης ΤΑΣΙΟΣ ΝΥΧΑΣ σκηνοτ. ΕΛΕΝΗ ΑΝΔΡΕΑΔΟΥ σκηνο. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΑΖΑΠΗΣ

ΑΝΝΑ ΚΑΠΝΟΥΛΑ - ΤΟΥΛΑ ΑΥΜΠΕΡΑΚΗ - ΒΑΣΙΛΗΣ ΜΑΨΟΥΔΑΚΗΣ - ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ - ΑΝΝΑ ΠΑΜΑΓΟΥΡΙΟΥΔΟΥ

Δυο λόγια για το 'Λουμπάγκο'

Μπορεί ένα απλό ιατρικό περιστατικό σαν το «λουμπάγκο» να διαταράξει ανεπανόρθωτα την ήρεμη οικογενειακή ζωή ενός ζευγαριού; Μπορεί να φέρει στην επιφάνεια τα προβλήματα που έχουν σχέση με τη θέση της γυναίκας στην κοινωνία ακόμα και σήμερα;

Με το ερώτημα καταπιάνεται ο Μανώλης Κορρές στο ομώνυμο έργο με το δικό του λιτό, αλλά τρυφερό διεισδυτικό τρόπο. Χωρίς κραυγαλέες εντυπωσιακές αντιπαραθέσεις, αλλά με έξυπνη και σχετικά απλή πλοκή βασισμένη στο λουμπάγκο, το εύρημα/αφορμή και όχι αιτία για το ξετύλιγμα των χαρακτήρων.

Η ακινησία του σώματος του Νίκου εξαιτίας του λουμπάγκου του, τον κάνει να κινεί περισσότερο το μυαλό του: αναγκασμένος από την τροπή των πραγμάτων «ψάχνει» τη σχέση του με τη Μαίρη τη γυναίκα του. Είναι συντροφός του καιρό, όμως την ξέρει στ'αλήθεια; Την έχει αξιολογήσει σωστά σαν άνθρωπο; Την έχει αντιμετωπίσει ως τώρα όπως πραγματικά της αξίζει εγκαταλείποντας το στερεότυπο κτηνικό «η γυναίκα μου»; Με τί κριτήρια; Τα δικά του ή ενός γολικού αρσενικού που η εργασία του αντικαθιστά και στρέφει την κοινωνικότητά του σε μια στρεβλή πραγματικότητα, όπου ο ρόλος της γυναίκας-ανθρώπου διακρίνεται ανάλογα με τις περιστάσεις: γυναίκα-σύζυγος, γυναίκα-ερωμένη, πάντα μέσα από το πρίσμα της κυρίαρχης αντρικής νοοτροπίας;

Και η Μαίρη; Η όποια Μαίρη ανακαλύπτει την αλήθεια με σκληρό τρόπο, αλλά συνηθισμένο. Οι κινήσεις της πρέπει να είναι μετρημένες και αποτελεσματικές για να μη δικαιώσουν τη συμπεριφορά του Νίκου. Πρέπει να δείξει πως μπορεί να είναι και επιχειρηματίας και όχι μόνο 'γυναίκα' και μάλιστα του Νίκου, πως είναι πάνω από όλα 'άνθρωπος' χωρίς να κρύβει πως είναι γυναίκα και μάλιστα αυταγμένη. Και το κάνει με τρόπο «αντρίκιο». Χειρίζεται σωστά τα ζητήματα της επιχείρησης, αντιμετωπίζει έμπημα το προσωπικό αλλά αποφασιστικά τους κόλπακες, με αξιοπρέπεια, κατανόηση και συμπάθεια την ερωμένη.

Η Μαίρη καταφέρνει να σταθεί όρθια απέναντι στην κρίση που υπήρχε και ήλθε στην επιφάνεια με το λουμλάγκο. Καταφέρνει να αναδείξει αλλά και να αντιμετωπίσει το πρόβλημα. Κερδίζει στο τέλος; Αποκρυστογραφεί τη βαθύτερη ψυχροσύνθεση του Νίκου; Τον κάνει τελικά να ανασυντάξει τις προτεραιότητές του αναγνωρίζοντάς την τουλάχιστον σαν σύντροφο ζωής; Η αντίθετα κυριαρχεί η συγκίνηση που προσφέρει το χρήμα, η κοινωνική καταξίωση, η δύναμη γενικά με αποτέλεσμα η εικόνα του επιτυχημένου φαλλοκράτη άντρα να καλύψει και να καταστρέψει τη συνδυετική όλη της σχέσης του ζεογαριού;

Ο Κορρές αφήνει το ερώτημα αυτό ζωντανό να αιωρείται στον αέρα της θεατρικής αίθουσας και μετά το κλείσιμο της αυλαίας. Ο καθένας ή η καθεμία έχει ίσως μια άλλη απάντηση ανάλογα με τις προσωπικές εμπειρίες και αυτή είναι μια από τις ομορφίες του θεάτρου: η ελευθερία επιλογής απαντήσεων σε καίρια ερωτήματα.

Η ομάδα

Γεννήθηκε στη Σίφνο όπου πέρασε τα παιδικά του χρόνια. Σπούδασε Οικονομικά και Νομικά, αλλά ασχολήθηκε από νεαρή ηλικία με τη Λογοτεχνία, τη Λαογραφία και το Θέατρο. Το πρώτο θεατρικό του έργο *'Παπαδόπουλος και Σία'* που ανέβηκε στην Αθήνα το 1950 από το Θίασο Ελληνικής Κοιμωδίας του Βασίλη Αργυρόπουλου και της Γιώτας Λάσκαρη, σημείωσε ρεκόρ παραστάσεων. Ακολούθησαν οι κωμωδίες: *'Δάνεισέ μου τη γυναίκα σου'*, (1951) και *'Ζωή στην Επαρχία'* (1952) από τον ίδιο πάντα Θίασο του Β.Αργυρόπουλου καθώς και το θίασο του Αδαμάντιου Λαϊμού.

Προσπαθώντας να ξεκάνει από τη φαρσοκωμωδία, το μόνο είδος του θεάτρου που ανέβαζαν τότε οι θίασοι του ελευθέρου θεάτρου, γράφει μια σάτιρα με τίτλο *'Διαστροφή του πόνου'* που δίνει στο Εθνικό Θέατρο. Παρά την ομόφωνη όμως έγκριση της Καλλιτεχνικής Επιτροπής (πρόεδρος ο Άγγελος Τερζάκης), το έργο δεν ανεβαίνει στην Κρατική Σκηνή. Απογοητευμένος θα παρατήσει το Θέατρο και θα συνεχίσει μόνο τη συγγραφή λογοτεχνικών και λαογραφικών κειμένων που δημοσιεύονται στον ημερήσιο και περιοδικό Τύπο.

Μετά το θάνατο του ιστορικού του νεοελληνικού θεάτρου, Γιάννη Σιδέρη, ο Μανώλης Κορρές αναλαμβάνει τη διοίκηση του Θεατρικού Μουσείου.

Η επανεμφάνισή του στο θέατρο γίνεται το 1978 με τη σάτιρα *'Οίκος Ευγηρίας η Ευτοχισμένη Δύσις'*. Το έργο ανέβηκε στο θέατρο ΚΑΒΑ από το θίασο Αλώνι και σημείωσε ιδιαίτερη επιτυχία. Ακολούθησαν τα έργα *'Το Διπλανό κρεβάτι'* (1981), *'Το Πατάρι'* (1983), *'Τι θα γίνει με το γέρο'* (1983), *'Επικίνδυνο παιχνίδι'* (1985), *'Πλατεία Ομονοίας'* (1986), *'Λουμπάγκο'* (1988), *'Ο Μίδας έχει αυτιά γαϊδάρου'* (1989), *'Αίσχος'* (1990), *'Κατάληψη'* (1994). Έργα του Μανώλη Κορρέ έχουν μεταφραστεί στα αγγλικά, γαλλικά, ρωσικά, γερμανικά, βουλγάρικα και τουρκικά. Έχουν παρουσιαστεί στη Νέα Υόρκη, τη Βουλγαρία, τη Σοβιετική Ένωση, τη Λιθουανία, την Αυστραλία, την Κύπρο και την Κωνσταντινούπολη.

Ο ΚΟΡΡΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Η περίπτωση του Μ.Κορρέ είναι ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα στο σύγχρονο Ελληνικό Θέατρο. Κι αυτό όχι μόνο για τη θεματολογία του της τελευταίας περιόδου του, της ώριμης, από το 1978 και μετά αλλά και από την πορεία του, όπως δίνεται από το βιογραφικό του. (Πηγές οι εκδόσεις των έργων του από τη «Δωδώνη»).

Ξεκινά πολύ πετυχημένα με ελαφρές κωμωδίες (βουλεβάρτα, κωμωδίες πρόζας) νωρίς τη δεκαετία του 1950, που παίχτηκαν σε πολύ γνωστούς θιάσους την εποχή εκείνη. Η αποτυχία του όμως να πείσει το Εθνικό να ανεβάσει μια κοινωνική σάτιρά του παρά τη σύμφωνη γνώμη της καλλιτεχνικής επιτροπής τον κάνει να σταματήσει για καιρό. Όταν επανέρχεται το 1978 με την κοινωνική σάτιρα «Οίκος Ευγηρίας η Ευτυχισμένη Δύσις» έχει ήδη συσσωρεύσει μέσα του πολλές θεατρικές εικόνες. Συνεχίζει λοιπόν με μια σειρά που κινείται στα πλαίσια της κοινωνικής κριτικής μέσα από καλοστημένες σάτιρες ή κωμωδίες. Οι σχέσεις της οικογένειας μέσα από τις δομές της σύγχρονης κοινωνίας βρίσκονται στο κέντρο του έργου του.

Ένα δεύτερο έργο του, «Το διπλανό κρεβάτι», έκανε τους κριτικούς να αναρωτηθούν με πολύ θαυμασμό «νατουραλισμός ή ντοκουμέντο; Οπωσδήποτε καταγγελία κοινωνικού θεάτρου» (Στάθης Δρομάζος, Καθημερινή 13.12.1980) ή πάλι με βεβαιότητα να ισχυριστούν «Νατουραλισμός, ναι, ακμαίος, γερός, ασιασίδωτος χωρίς περικοκλάδες και ερμηνευτικές παραμορφώσεις» (Κ.Γεωργουσόπουλος, Το Βήμα, 17.12.1980).

Σε τελική ανάλυση, όλα τα έργα του Κορρέ που ακολούθησαν βισίζονται ακριβώς σε ένα νατουραλισμό που αντανάκλα μια ζώσα πραγματικότητα. Έντονα κοινωνικά θέματα «με σατιρικήτητα, εύστοχο λόγο στη γλώσσα της καθημερινότητας

κάπου και μια πνοή μελαγχολίας για το αναλλοίωτο του ατομικιστικού χαρακτήρα των ασύνειδων ανθρώπων» (Μπάμπης Κλάρας, Βραδυνή, 19.12.1980).

Το ίδιο γίνεται και στα υπόλοιπα έργα του που παίζονται μετά το 'Διπλανό κρεβάτι'. Όλα βασισμένα σε ιστορίες ιδιαίτερα οικείες σε όλους, όλα με τη σφραγίδα της σύγχρονης ζωής και των καταστάσεων που αυτή δημιουργεί. Οι ήρωές του βγαλμένοι πάντα από τα σπλάχνα της ελληνικής πραγματικότητας και του ελληνικού ήθους, εμφανίζονται στη σκηνή με καθημερινές εικόνες που τονίζουν όμως τα κοινωνικά θέματα, που βρίσκονται πίσω σε δεύτερο επίπεδο. Συστήματα υγείας και παιδείας, θέση της γυναίκας και των ηλικιωμένων στη σύγχρονη ελληνική οικογένεια, σύγκρουση των δυο φύλων ή σύγκρουση των δύο γενεών.

Επιλέγει με εύστοχο τρόπο τη μορφή της σάτιρας που 'διασκεδάξει' το θεατή αφήνοντας μια πικρή αίσθηση της πραγματικότητας αυτής που με κάποιο τρόπο ζούμε όλοι μας. Όπως ο ίδιος έχει ισχυριστεί με την ευκαιρία του ανεβάσματος του έργου του 'Το πατάρι', επιχειρεί μια ενδοσκόπηση, μια περιγραφή του εσωτερικού χώρου που προσπαθεί μέσα από σαινομενικά 'αστείες' καταστάσεις και υπερβολές να περιγράψει το υπαρξιακό άγχος το τόσο γνώριμο σε όλους μας και την αγωνιώδη προσπάθεια να βρεθεί ένας τρόπος εκτόνωσης, ένας δρόμος φυγής.

Μ'αυτές τις σκέψεις και με την εμπειρία που αποκομίσαμε από τη διδασκαλία του Βάσου Ανδρονίδη πριν από δύο χρόνια στο έργο του Κορρέ 'Ο Μίδας έχει αυτιά γαϊδάρου' που ανεβάσαμε σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, αποφασίσαμε να καταπιαστούμε και με αυτό το έργο του Κορρέ. Ελπίζουμε να μπορέσουμε να μεταδώσουμε την ικανοποίηση και την ευχαρίστηση που νιώθαμε στις πρόβες.

Η ομάδα

ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Ο Νίκος Μόρφος είναι ένας επιτυχημένος νέος επιχειρηματίας, κατασκευάζει υφάσματα. Παντρεμένος με τη Μαίρη, χωρίς παιδιά, εργάζεται σκληρά. Ίσως λίγο πιο σκληρά από ό,τι θα ήθελε η Μαίρη, που αφού δεν εργάζεται η ίδια, αναγκάζεται να περνά πολύ καιρό μόνη στο σπίτι. Γι' αυτό φιλοξενεί συχνά τη θεία της την Όλγα, που όμως προερχόμενη από τη δική της οικογένεια, την άλλη πλευρά, διατηρεί μια αντιπάθεια για το Νίκο η οποία εξάλλου είναι αμοιβαία.

Η ιστορία αρχίζει ένα από τα βράδια που μάταια η Μαίρη περιμένει το Νίκο να βγουν για διασκέδαση. Γυρίζει κουρασμένος και πεσμένος γιατί όπως αναγκάζεται να εξηγήσει στη Μαίρη λόγω ατυχούς συγκυρίας, η επιχείρηση κινδυνεύει με χρεωκοπία. Ενώ η Μαίρη συνειδητοποιεί τη σκληρή πραγματικότητα που μάλιστα την αφορά άμεσα, διότι ως υπεύθυνη και κύρια μέτοχος – στα χερτιά για ωρολογικούς λόγους – κινδυνεύει να χάσει ακόμη και το σπίτι της, προίκα από τον πατέρα της, επέρχεται η καταστροφή: προσπαθώντας να μεταφέρει τη φορητή τηλεόραση της θείας σε άλλο δωμάτιο, ώστε να μπορέσει με ησυχία να συζητήσει ή και να διαπληκτιστεί με τη Μαίρη, ο Νίκος παθαίνει λουμπάγκο. Αδυνατεί έτσι να αναλάβει ο ίδιος τις ενέργειες που χρειάζονται για τη διάσωση της επιχείρησης.

Με αποφασιστικότητα η κυριολεκτικά άσχετη με εμπορικές και επιχειρηματικές δραστηριότητες Μαίρη αποφασίζει να πάρει στα χέρια της τα ηνία της διάσωσης. Ακολουθεί τις οδηγίες που της δίνει ο Νίκος, χωρίς όμως πραγματικά να πιστεύει σ' αυτήν, και ξεκινά.

Γρήγορα ανακαλύπτει ότι όχι μόνο η όλη διαχείριση του Νίκου δεν ήταν άνογη αλλά και ότι η συζυγική του πίστη δεν ήταν άμεμπτη. Η γραμματέας του, Αίνα, ήταν κάτι παραπάνω επ' ιδιαιτέρα, ενώ ορισμένοι συνεργάτες του, όπως ο κ. Παυλίδης, τον καλύπτουν πλήρως, ως πρόσωπα της απολύτου εμπιστοσύνης του. Αποφασίζει έτσι να πάρει δραστικά μέτρα όχι μόνο για να σώσει την επιχείρηση αλλά και για να δώσει ένα μάθημα στο Νίκο.

Τον αφήνει να εννοήσει ότι ο Διευθυντής της Τράπεζας που μπορεί να τους βοηθήσει με δάνεια, παρατάσεις επιταγών κ.λπ. είναι διατεθειμένος να το κάνει, αλλά με τα συνήθη ανταλλάγματα που ζητούν οι άντρες από τις γυναίκες. Μάλιστα, προσποιείται ότι η ίδια δεν απορρίπτει την ιδέα εκθειάζοντας τον Διευθυντή κ. Μακρή και παρακολουθεί τις αντιδράσεις του Νίκου που είναι ολότελα χαμένος. Θέλει βέβαια να σωθεί οικονομικά αλλά όχι με αντάλλαγμα τη γυναίκα του. Η μήπως θέλει πρωτίστως να σωθεί οικονομικά; Η Μαίρη τον αφήνει σκόπιμα σε ένα σκοτεινό νέφος αμοιβολίας ως προς το τι ακριβώς θα κάνει με τον κ. Μακρή και με το δικό τους μέλλον. Ο Νίκος μάταια προσπαθεί να βγάλει άκρη συζητώντας με τον έμπιστό του Παυλίδη που όμως κάποια στιγμή απολύεται από τη Μαίρη ενώ παραδόξως προάγεται η Αίνα.

Οι εξηγήσεις έρχονται από τη Ρένα, γειτόνισσα και φίλη της Μαίρης, που φανερώνει στην έκπληκτη θεία ότι ο κ. Μακρής στην πραγματικότητα ενδιαφέρεται για την ίδια μετά τη γνωριμία τους μέσω της Μαίρης και ότι η Μαίρη απλώς παίζει αυτό το παιχνίδι για να τιμωρήσει το Νίκο.

Η θεία αποκαλύπτει την πραγματικότητα στο Νίκο που έχει φτάσει στο χείλος της απόγνωσης πιστεύοντας πως η γυναίκα του όχι μόνο θα τον χωρίσει, αλλά και θα τον απομακρύνει εντελώς από την επιχείρηση. Ο Νίκος συνέρχεται μεν, αλλά αποφασίζει με τη σειρά του να τιμωρήσει αναλόγως τη Μαίρη. Προσποιείται ότι τάχα ζητά διαζύγιο λόγω της υποτιθέμενης σχέσης της με τον Μακρή και προβαίνει σε φανταστικές αποκαλύψεις σχετικά με σχέσεις που δήθεν διατηρούσε με φίλες της Μαίρης συμπεριλαμβάνοντας σ' αυτές και τη Ρένα. Στο τέλος βέβαια αποκαλύπτει χαριεντιζόμενος στη Μαίρη ότι αστείρευταν. Όμως, αλλάζει εντελώς, όταν η θεία μην αντέχοντας την συμπεριφορά του παίζει κι αυτή ένα παιχνίδι. Του λέει παρουσία της Μαίρης, ότι δήθεν αυτή θα διατηρήσει όλο το οικονομικό και διοικητικό έλεγχο της επιχείρησης δίνοντάς του μόνο διευθυντικά καθήκοντα. Ο Νίκος αντιδρά με τρόπο που δεν αφήνει να φανεί τι αγαπά περισσότερο, τη γυναίκα του ή την εξουσία που εξασφαλίζει το χρήμα. Αυτό παραμένει και το κρίσιμο ερώτημα του φινάλε.

Μανώλη Κορρέ
Το Λουμπάγκο

Παίζουν με τη σειρά που εμφανίζονται:

Σκηνοθεσία: Τάσος Νυχάς
Σκηνικά: Ελένη Ανδρεάδου
Κατασκευή σκηνικών: Thierry Dupont
Αφίσα: Θεόδωρος Κασάπης
Τεχνικός φωτισμού: Manu Maffei
Τεχνικός ήχου: Τριαντάφυλλος Σακαλίδης
Μακιγιάζ: Βάσω Μαυροειδή

Θεία: Τούλα Λυμπεράκη
Ρένα: Άννα Παναγοπούλου
Μαίρη: Άννα Καπνουλά
Νίκος: Φραγκίσκος Νικολιάν
Πολίτης: Βασίλης Μαθιουδάκης
Μακρή: Τάσος Νυχάς

Το έργο αποτελείται από δύο μέρη. Μετά το πρώτο μέρος γίνεται διάλειμμα 10 λεπτών.

ΕΛΕΝΗ ΑΝΔΡΕΑΔΟΥ

Σπούδασε στο Τμήμα Εφαρμοσμένων και Εικαστικών Τεχνών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης αποφοιτώντας με άριστα από το εργαστήριο του καθηγητή Β. Δημητριάδη, το 1999. Στις Βρυξέλλες έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στη Σχολή Καλών Τεχνών Hogeschool Sint-Lucas αποκτώντας πτυχίο Master.

Από το 1996 συμμετέχει σε πολλές ομαδικές εκθέσεις στη Θεσσαλονίκη και στις Βρυξέλλες. Πρόσφατα παρουσίασε και ατομική έκθεση στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στις Βρυξέλλες (30/9-3/10/2003).

Στα ενδιαφέροντά της περιλαμβάνονται εκτός από τη ζωγραφική ο κινηματογράφος και το θέατρο. Το 1998 συμμετείχε στο 16ο φεστιβάλ ταινιών μικρού μήκους στο Μύλο της Θεσσαλονίκης, ενώ την ίδια χρονιά φιλοτέχνησε τα σκηνικά του χοροθεάτρου «Ιλνίερα».

Λοτή είναι η δεύτερη προσφορά της στο Ελληνικό Θεατρικό Εργαστήρι. Το 2002, φιλοτέχνησε τα σκηνικά της παράστασης «Το Όνειρο του Δωδεκάμερου» του Γ. Θεοτοκά.

ΑΝΝΑ ΚΑΠΝΟΥΛΑ

Είναι υπάλληλος στο ΝΑΤΟ στις Βρυξέλλες. Σπούδασε στο Πανεπιστήμιο Αθηνών Γαλλική Γλώσσα και Φιλολογία (πτυχίο) και Θέατρο (master του τμήματος Θεατρικών Σπουδών).

Το 1995, εργάστηκε για την οργάνωση θερινών και φθινοπωρινών εκδηλώσεων του πολιτιστικού κέντρου Χαλιανδρίου. Το 1996, ήταν βοηθός σκηνοθέτη στο έργο «Τα παιδιά του ήλιου», του Μαξίμ Γκόρκι, στο Θέατρο Πολύτεχνο (σκηνοθέτης ο Γιάννης Κιλατζόπουλος). Στη συνέχεια συμμετείχε ως ηθοποιός στο έργο «Οι μιστοί του Τειρεσία» του Γκ. Απολλινέρ (1996) με τη θεατρική ομάδα του Πανεπιστημίου και σε μια σειρά παραγωγών του Κολλεγίου Αθηνών για φιλανθρωπικούς σκοπούς: «Χορεύοντας στη Λουναία», του Μπράιαν Φρίελ (1998), «Η βεντάλια της Λαίδης Ουίντερμαρ», του Όσκαρ Ουάιλντ (1999) και «Βίκτωρ ή τα Παιδιά στην Εξουσία» του Ρ. Βιτράκ (2000). Έχει επίσης και εμπειρία διεύθυνσης παραγωγής στην παρτίσιπηση «Μουσικές της Ελλάδας μέσα από το θέατρο σκιών» σε σκηνοθεσία Μ. Σπορέτου από το ΔΗΠΕΘΕ Βόλου. Αυτή είναι η πρώτη της εμφάνιση με το Ελληνικό Θεατρικό Εργαστήρι.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΑΣΑΠΗΣ

Ο Θεόδωρος Κασάπης σπούδασε γραφικές τέχνες στο ΤΕΙ Αθηνών και στις Βρυξέλλες. Έκανε το παιδαγωγικό της ΣΕΛΕΤΕ και διετέλεσε επί 3 χρόνια βοηθός στο Τμήμα Γραφικών Τεχνών του ΤΕΙ Αθηνών.

Δουλεύοντας από το 1985 στο Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης είχε την ευκαιρία να αξιοποιήσει παράλληλα τις γραφιστικές και χαρτινικές του γνώσεις για καθαρά καλλιτεχνικούς στόχους. Έτσι φιλοτέχνει τις αφίσες πολλών ελληνικών και ξένων θεατρικών ομάδων στις Βρυξέλλες που ανεβάζουν έργα διαφόρων συγγραφέων του διεθνούς και ελληνικού ρεπερτορίου από τους κλασικούς Ευριπίδη, Αριστοφάνη, Αισχύλο, Μένανδρο, Γκολντόνι, Σαίξπηρ και Μολιέρο μέχρι τους νεότερους Τσέχωφ, Ζενέ, Ιονέσκου, Ντε Φίλιππο, Βυζάντιο, Κορομηλά, Καμπινέλλη κ.ά.

Ατομικές του εκθέσεις: στο Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (Βρυξέλλες 1991), στο θέατρο του Centre Maelbeek (Βρυξέλλες 1991), στο Γαλλικό Ινστιτούτο Θεσσαλονίκης (1993), στο Γαλλικό Ινστιτούτο Πειραιά (1995), στο Théâtre d'Esch Galerie (Esch sur Alzette - Luxembourg, 1995, και στο Foyer Européen du Cercle στο Théâtre Culturel des Institutions européennes (Luxembourg ville, 1995) στα πλαίσια των εκδηλώσεων "Λουξεμβούργο Πολιτιστική Πρωτεύουσα της Ευρώπης 1995", στο Centre Culturel Marius Staquet (Mouscron - Belgique 1997), στο Κέντρο Τεχνών του Δήμου Αθηναίων (1997) και στο Sunny Corner (1999 και 2003) στα πλαίσια της εκδήλωσης "Volonté St. Pierre "Ma Découverte".

ΤΟΥΛΑ ΛΥΜΠΕΡΑΚΗ

Υπάλληλος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής σε σύνταξη. Με το Ελληνικό Θεατρικό Εργαστήρι συνεργάστηκε για πρώτη φορά το 1993 ως φροντιστρια σκηνής στις «Θεομορφιάζουσες» του Αριστοφάνη. Στη συνέχεια συμμετείχε ως ηθοποιός στα έργα «Τοπικός Παράγων» του Π. Καγιή (1994), «Μάνα, Μητέρα, Μαριά» του Γ. Διαλεγμένου (1995), «Ματίας ο Α΄» της Α. Ζέη (1995), «Σημηγδαλένιος» του Α. Αδαμάκου (1997) και «Μπαμπάδες με ρούμι» των Ρέντα-Παπαθανασίου (2001). Έχει επίσης συνεργαστεί ως τεχνικός και φροντιστρια σκηνής με τη Θεατρική Ομάδα Λουξεμβούργου.

Από το 1999 στην Αθήνα συμμετέχει στο Θεατρικό Εργαστήρι Ζωγράφου και έχει παίξει στα έργα: «Ποιος τόκανε» του Σ. Μ. Γκιλλορντ (1999), «Τα σκουπίδια» του Γ. Ξανθοπούλου (2001) και «Αποστράτη» του Αριστοφάνη (2003).

ΒΑΣΙΛΗΣ ΜΑΘΙΟΥΔΑΚΗΣ

Σπούδασε στην Αγγλία Βιοχημεία και Διατροφή. Εργάζεται στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή, Γενική Διεύθυνση «Υγεία και Καταναλωτές».

Με το θέατρο ποχλείται από το 1993, όταν συμμετέχει για πρώτη φορά ως ηθοποιός στις «Θεομοφορμίζουσες» του Αριστοφάνη. Έκτοτε συμμετέχει σε πολλά έργα που ανεβάζει το Ελληνικό Θεατρικό Εργαστήριο: «Αντε Γειά» του Θ.Παπαγεωργίου (1993), «Τοπικός Παράγων» του Η.Καριά (1994), «Το Ενυδρείο» του Κ.Μουρελά (1996), «Ο Κύριος με τα Χελιδόνια» του Μ.Τσικληρόπουλου (1997), «Ο Σημιγδαλένιος» του Α.Αδαμόπουλου (1998), «Ο μπαμπάς ο πόλεμος» του Ι.Καμπανέλη (1998), «Αντζελίνα η Σταχτοπούτα» της Κ.Ρουγέρη (1999), «Χρυσοβεργαής και Ηλιοπάτη» του Τ.Νυχά (2000), «Ο Μίδας έχει αυτή τη γαϊδάρη» του Μ.Κορρέ (2001) και «Βαβυλωνία» του Δ.Βυζάντιου (2002).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΝΙΚΟΛΙΑΝ

Είναι υπάλληλος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στη Γενική Διεύθυνση «Αλιεία».

Με το Ελληνικό Θεατρικό Εργαστήριο συνεργάζεται αρχικά συμμετέχοντας στα τεχνικά της θεατρικής παραγωγής. Ως ηθοποιός εμφανίζεται για πρώτη φορά στο έργο «Ο μπαμπάς ο πόλεμος» του Ι.Καμπανέλη το 1998. Έκτοτε συμμετέχει σε πολλά έργα που ανεβάζει το Ελληνικό Θεατρικό Εργαστήριο: «Μπαμπάδες με ρούμι» των Ρέτλα-Παναθανασίου (2000), «Εκκλησιάζουσες σαν παραμύθι» της Κ.Ρουγέρη (2002) και «Βαβυλωνία» του Δ.Βυζάντιου (2002). Παράλληλα συμμετέχει ως τεχνικός σε όλες τις παραστάσεις της ομάδας.

Έχει επίσης συνεργαστεί με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου ως ηθοποιός στα έργα «Αλλοίμονο στους νέους» των Χ.Γιαννικόπουλου-Α.Σακελλάριου (1999), «Ο Προθάλαμος» της Γιοβάντις (1999), «Η κυρία έχει νεύρα» του Α.Γιαννουκάκη (2003) καθώς και με τη θεατρική ομάδα της Ελληνικής Κοινότητας Βρυξελλών στους «Επιτρέποντες» του Μενάνδρου (2000).

Είναι γεωπόνος/εδαφολόγος με σπουδές στην Ελλάδα, την Αμερική και το Βέλγιο, υπάλληλος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στη Γενική Διεύθυνση «Περιβάλλον».

Με το θέατρο πρωτοασχολήθηκε στα μαθητικά του χρόνια. Στη συνέχεια, παράλληλα με τις σπουδές του στην Ανωτάτη Γεωπονική Σχολή Αθηνών, παρακολούθησε μαθήματα θεάτρου στη Δραματική Σχολή «Κώστα Ζαρούκα» από όπου αποφοίτησε το 1971. Στα πλαίσια αυτά, συμμετείχε σε ορισμένες παραστάσεις του θιάσου «Νέα Θυμεική Σκημή» του Κώστα Ζαρούκα όπως «Αντιγόνη», «Οιδίπους Τύραννος» και «η Θυσία του Αβραάμ».

Τον Ιούνιο του 1992 συμμετέχει για πρώτη φορά στο Ελληνικό Θεατρικό Εργαστήριο σκηνοθετώντας και παίζοντας στα μονόπρακτα «Ο Θάνατος του Περικλέους» του Δ.Κορομηλά και «Αίτηση σε Γάμο» του Α.Τσέχωφ. Έκτοτε συμμετέχει τακτικά είτε ως σκηνοθέτης είτε ως ηθοποιός στα έργα που ανεβάζει το Ελληνικό Θεατρικό Εργαστήριο. Από το 1995 μάλιστα, ασχολείται και με το θέατρο που απευθύνεται κυρίως σε παιδιά και στο οποίο συμμετέχουν και παιδιά.

Έχει συνεργαστεί και με τη θεατρική ομάδα της Ελληνικής Κοινότητας Βρυξελλών με το έργο «Επιτρέποντες» του Μενάνδρου το 2000.

ANNA ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ

Είναι πολιτικός μηχανικός με σπουδές στο Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο Αθηνών. Μετά από επαγγελματική εμπειρία ως στέλεχος πολυεθνικών εταιρειών στην Ελλάδα και στο εξωτερικό προσλήφθηκε στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων όπου και εργάζεται στη Γενική Διεύθυνση «Ενέργεια και Μεταφορές».

Το πιάνο και το θέατρο είναι τα καλλιτεχνικά ενδιαφέροντά της. Αυτή είναι η δεύτερη συμμετοχή της ως ηθοποιού στο Ελληνικό Θεατρικό Εργαστήριο Βρυξελλών. Το 2002, για πρώτη φορά ερμήνευσε τον έναν από τους δύο γυναικείους ρόλους της «Βαβυλωνίας» του Δ.Βυζάντιου που ανέβηκε στο Θέατρο Σκαπένις το Νοέμβριο του 2002.

Προηγούμενες παραστάσεις της ομάδας μας

- 1) **Η δίκη του Ορφέα και της Ευρυδίκης**, του Γ. Σκούρτι, σε σκηνοθεσία Ειρήνης Χαλκιά, Ιούνιος 1985, Βρυξέλλες
- 2) **Εσωτερικές Ειδήσεις**, του Μάριου Ποντίκο, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1986, Βρυξέλλες και Ιούνιος 1986 Λουξεμβούργο
- 3) **Εκκλησιάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1987, Βρυξέλλες
- 4) **Νταλικά**, της Κωστούλας Μητροπούλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Οκτώβριος 1987, Βρυξέλλες
- 5) **Φαύστα**, του Μποστ, σε σκηνοθεσία Θόδωρου Αρβανίτη και Αντόνη Δαγκλίδη, Δεκέμβριος 1989, Βρυξέλλες
- 6) **Τα τέσσερα πόδια του τραπεζιού**, του Ιάκ.Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Οικονομίδη, Νοέμβριος 1991, Βρυξέλλες
- 7) **Τα μιονόπρακτα: Ο θάνατος του Περικλέους**, του Δ.Κορομηλά και **Αίτηση σε γάμο**, του Αντον Τσέχωφ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1992, Βρυξέλλες
- 8) **Θεσμοφοριάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1993, Βρυξέλλες
- 9) **Αντε Γεια**, του Θανάση Παπαγεωργίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1994, Βρυξέλλες
- 10) **Ο τοπικός παράγων**, του Παναγιώτη Καγιά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 1994, Βρυξέλλες
- 11) **Μάνα, μητέρα, μαμά**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1995, Βρυξέλλες
- 12) **Ματίας ο Πρώτος**, της Άλκης Ζέη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 1995, Βρυξέλλες
- 13) **Το Ενωδρείο**, του Κώστα Μουρσελά, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1996, Βρυξέλλες

- 14) **Ο κήπος με τα χελιδόνια**, του Μπάμπη Τσικληρόπουλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1997, Βρυξέλλες - Φεβρουάριος 1997 Λουξεμβούργο.
- 15) **Ο Σιμιγδαλένιος**, του Αλέξανδρου Αδαμόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1997, Βρυξέλλες.
- 16) **Ο μπαμπάς ο πόλεμος**, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 1998, Βρυξέλλες
- 17) **Λόγω φάτσας**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Φεβρουάριος 1999, Βρυξέλλες
- 18) **Αντζελίνα η Σταχτοπούτα**, της Κάρμεν Ρουγγέρι, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1999, Βρυξέλλες
- 19) **Χρυσοβεργαής και Ηλιοτάτη**, λαϊκό παραμύθι σε προσαρμογή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2000, Βρυξέλλες
- 20) **Μπαμπάδες με ρούμι**, των Ρέππα-Γιαπαθανασίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Δεκέμβριος 2000, Βρυξέλλες, Ιανουάριος 2001, Λουξεμβούργο
- 21) **Η τύχη της Μαρούλας και ο Μπαρμπα Αινάρδας**, του Δ.Κορομηλά και Δ.Κόκκου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2001, Βρυξέλλες
- 22) **Ο Μίδας έχει αυτιά γαϊδάρου**, του Μ.Κορρέ, σε σκηνοθεσία Βάσου Ανδρονίδη και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Νοέμβριος 2001, Βρυξέλλες
- 23) **Εκκλησιάζουσες ... σαν παραμύθι**, του Αριστοφάνη σε διασκευή Κάρμεν Ρουγγέρι, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2002, Βρυξέλλες
- 24) **Βαβυλωνία**, του Δημήτρη Βυζάντιου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2002, Βρυξέλλες
- 25) **Το Όνειρο του Δωδεκάμερου**, του Γεωργίου Θεωτοκά, σε προσαρμογή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2003, Βρυξέλλες

Η ομάδα μας συμμετείχε με το έργο "Νταλικά" στο Θεατρικό Διαγωνισμό του Δήμου Ιθάκης, το Σεπτέμβριο του 1987 και διακρίθηκε με το βραβείο της "καλύτερης παράστασης πρωτόπαιχτου έργου" (δύοτερο από πλευράς σπουδαιότητας) και το βραβείο δεύτερου γυναικείου ρόλου.

Atelier Théâtral Grec ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ

Το 1984, Έλληνες υπάλληλοι των κοινοτικών οργάνων ίδρυσαν μια θεατρική ομάδα όχι μόνον από αγάπη για το θέατρο, αλλά και από ανάγκη για μια αμειώτερη κοινωνική σχέση απαραίτητη στις συνθήκες ζωής των Βρυξελλών τα πρώτα χρόνια μετά την ένταξη.

Αν και αποτελείται, κυρίως, από Έλληνες υπαλλήλους των κοινοτικών οργάνων, η ομάδα είναι ανοιχτή σε οποιονδήποτε ενδιαφέρεται για το θέατρο. Άλλωστε δεν έχει καταστατικό, δεν έχει εκλεγμένα ούτε διορισμένα όργανα, δεν έχει οικονομική, πολιτική ή άλλη εξάρτηση. Ένας πυρήνας από το 1984 με πολλή προσωπική δουλειά και χωρίς καμιά εξωτερική ενίσχυση οικονομικής (προσπαθούμε να ισοσκελίζουμε τα έσοδα με τα έξοδα, χωρίς πάντα να τα καταφέρνουμε) ή άλλης μορφής, με τη βοήθεια μόνον όσων συμμετέχουν κάθε φορά ενεργά καταφέρει να ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις μιας κατ'εξοχήν ερασιτεχνικής ομάδας που είναι αναγκασμένη να λειτουργεί με αρκετούς περιορισμούς. Μεταξύ αυτών έλλειψη χρόνου, έλλειψη μέσων, έλλειψη εγκαταστάσεων. Όμως, η ομάδα συνεχίζει γιατί το θέατρο είναι μια ιδιόμορφη καλλιτεχνική έκφραση με ξεχωριστή γοητεία που δεν διαρκεί μόνο όσο είναι ζωντανή η παράσταση, αλλά και πολύ αργότερα με τις αναμνήσεις που μας μεταφέρουν σε άλλες εποχές, σε άλλα πρόσωπα, σε άλλες καταστάσεις -κάποτε σ'εμάς τους ίδιους.

Η ομάδα

▲Η ομάδα μας καλεί όσους ενδιαφέρονται να συμμετάσχουν στις δραστηριότητές της να επικοινωνήσουν με οποιονδήποτε από τους συντελεστές της σημερινής παράστασης.